

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 25/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 143/2011-86 z 29. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 143/2011-86 z 29. septembra 2011 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplynulo, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Brezno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 39/2011 v procesnom postavení žalovanej, predmetom ktorého je nárok M. P., Š. (ďalej len „žalobca“), na ochranu osobnosti spojený s náhradou nemajetkovej ujmy. Na návrh žalobcu okresný súd uznesením č. k. 2 C 39/2011-62 z 8. apríla 2011 zaviazal sťažovateľku, *«aby súdu k č.k.2C/39/2011 doručila v lehote 10 dní od doručenia tohto rozhodnutia na dátovom nosiči reportáž odvysielanú v televízii... v relácii... dňa 23.09.2010 s názvom „Futbalista podozrivý omylom?“ a to v celom jej znení vrátane troch zobrazení podobizní, ktoré boli zobrazené v predmetnej reportáži; v dvoch vyhotoveniach.»*. Proti predmetnému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci okresným súdom, ktorý *„aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne“*. Podľa sťažovateľky zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) ukladá v § 16 ods. 3 písm. l) vysielateľovi televíznej programovej služby a poskytovateľovi audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie uchovávať súvislé záznamy z vysielania len po dobu 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite. Sťažovateľka tiež poukázala na § 69 ods. 2 písm. b) zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“), ktorý ukladá vysielateľovi povinnosť, ak záznam z vysielania nemá výnimočnú dokumentačnú hodnotu, tento zničiť. Rozhodnutie okresného súdu preto zaväzuje sťažovateľku na plnenie, ktoré nie je možné vykonať a ktorého predmet je v rozpore so zákonom. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky namietaným uznesením č. k. 17 Co 143/2011-86 z 29. septembra 2011 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v rámci dôvodov sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ považuje rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici za rozhodnutie zasahujúce do jeho práv podľa článku 46 ods.1 Ústavy, nakoľko uvedené rozhodnutie

nerespektuje ústavný príkaz podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR a predstavuje konanie nad rámec stanovený čl. 2 ods.2 Ústavy SR. ...

1. Rozhodnutia súdov oboch inšancií zaviazali sťažovateľa na plnenie, ktoré nemôže objektívne vykonať, pretože je to v čase vydania uznesenia Okresného súdu Brezno plnenie nemožné. Sťažovateľ navyše na túto skutočnosť vo svojom opravnom prostriedku upozornil. Navyše Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „Do osobnostných práv navrhovateľa mal odporca zasiahnuť práve reportážou, ktorej obsah podľa rozhodnutia súdu musí odporca preukázať predložením dátového nosiča. Tento záver súdu je úplne zmätočný a taktiež predstavuje uloženie povinnosti sťažovateľovi mimo rozsah ustanovený zákonom. Sťažovateľovi ako odporcovi nemôže byť uložená povinnosť zodpovedajúca dôkaznému bremenu navrhovateľa.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdilo nesprávne rozhodnutie Okresného súdu v Brezne, pričom sa súd nedostatočne vysporiadal s jednoznačným znením úpravy autorského zákona a zákona o vysielaní a retransmisii, a poprel pritom úplne zmysel ústavnej úpravy zmieneného článku 2, ods.2 a 3, keďže svojvoľnou a nezákonnou konštrukciou uložil povinnosť, ktorá je nad rámec právnej úpravy povinností a práv vysielateľa podľa zmienených zákonov.

3. Krajský súd následne odôvodnil uloženie povinnosti sťažovateľovi na základe tej skutočnosti, že z obchodného zákonníka je zrejmé, že okrem vysielania je sťažovateľ tiež výrobcom audiovizuálnych diel. Táto konštrukcia mala pravdepodobne predstavovať spôsob akým vykonštruovať pre sťažovateľa, ktorý je osobou súkromného práva, povinnosť predložiť záznam z vysielania. Tento argument Krajského súdu v Banskej Bystrici svedčí o nesprávnom porozumení a aplikácii inštitútov autorského práva. Záznamom z vysielania nemôže, bez ďalších úkonov disponovať výrobca zvukovo-obrazového záznamu. Záznam z vysielania podľa zákona o vysielaní a retransmisii je špecifickým objektom ochrany v zmysle Autorského zákona a teda... bez ohľadu na nami v konaní uvádzané časové hľadisko sa dostávame k úplne nesprávnej aplikácii právneho predpisu a k uloženiu povinnosti osobe, ktorej ju v zmysle žiadnej právnej úpravy platnej v Slovenskej republike nemožno uložiť (zhotoviteľovi zvukovo-obrazového záznamu). Zhotoviteľ zvukovo-obrazového záznamu nemá vôbec povinnosť žiadne záznamy uchovávať. Ako je uvedené vyššie, osobe súkromného práva, nemožno ukladať inú povinnosť ako zákonom stanovenú.

Celková konštrukcia odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici nerešpektuje práva sťažovateľa konať tak ako mu to zákon umožňuje a v prípade posudzovania konania sťažovateľa podľa Autorského zákona, dokonca prikazuje. Rozhodnutím súdov oboch inštancií preto bolo zasiahnuté do základného práva na súdnu a inú ochranu, vydaním nezákonného rozhodnutia.»

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálehom:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici, porušil vydaním uznesenia č. 17Co/143/2011-86, v spojení s uznesením Okresného súdu V Brezne 2C/39/2011-62, základné právo spoločnosti M. s.r.o., na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods.2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 17Co/143/2011-86 z 29.09.2011 a Uznesenie Okresného súdu v Brezne č. 2C/39/2011-62 z 08.04.2011, sa zrušujú vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Okresnému súdu v Brezne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa spoločnosti M. s.r.o., so sídlom B., trovy konania podanej ústavnej sťažnosti pred Ústavným súdom SR vo výške 57,62 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozhodnutím, ktorým krajský súd ako odvolací súd v konaní o zabezpečenie dôkazu podľa § 102 v spojení s § 78 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 2 C 39/2011-62 z 8. apríla 2011 o uložení povinnosti sťažovateľke predložiť dôkaz vo veci. Podľa tvrdenia sťažovateľky zásah do jej označených práv spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci konajúcimi súdmi, v dôsledku ktorého je namietané rozhodnutie nezákonné a vydané v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 322/2010).

Sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 Co 143/2011-86 z 29. septembra 2011, je podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Namietaným rozhodnutím krajský súd potvrdil ako vecne správne uznesenie okresného súdu, ktorým v konaní vo veci samej podľa § 102 ods. 1 OSP zabezpečil dôkaz vo veci uložením povinnosti sťažovateľovi doručiť súdu na dátovom nosiči reportáž s názvom *„Futbalista podozrivý omylom?“*, ktorou majú byť preukázané skutočnosti relevantné na konanie vo veci samej.

Podľa § 78 ods. 1 a 3 OSP pred začatím konania vo veci samej možno na návrh zabezpečiť dôkaz, ak je obava, že neskôršie ho nebude možno vykonať vôbec alebo len s veľkými ťažkosťami. Zabezpečenie dôkazu vykoná súd spôsobom predpísaným pre dôkaz, o ktorý ide.

Podľa § 102 ods. 1 OSP ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Zabezpečenie dôkazu je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov v civilnom procese. Zabezpečiť dôkaz možno na návrh pred začatím konania vo veci samej podľa § 78 OSP. Zabezpečenie dôkazu v konaní vo veci samej upravuje § 102 OSP, pričom podmienky prípustnosti a opodstatnenosti zabezpečenia dôkazu sa posudzujú rovnako, ako je to v činnosti súdu pred začatím konania. Okrem všeobecných náležitostí podania musí návrh spĺňať niektoré osobitné náležitosti, ktoré vyplývajú z § 78 ods. 1 OSP. Navrhovateľ predovšetkým musí označiť vec, ktorej sa zabezpečenie dôkazu týka, konkrétne označiť dôkaz, ktorý sa má zabezpečiť, označiť skutočnosti, ktoré ním majú byť preukázané, a ich relevanciu pre konanie vo veci samej, uviesť miesto, kde sa predmetný dôkaz nachádza, príp. kde by sa mohol nachádzať. Navrhovateľ tiež musí osvedčiť skutočnosti odôvodňujúce obavu, že dôkaz neskôr nebude možné vykonať vôbec alebo len s veľkými ťažkosťami. Ak súd vyhovie návrhu na zabezpečenie dôkazu, rozhodne formou uznesenia, ktorým

nariadi zabezpečenie dôkazu. Súd zabezpečí dôkaz spôsobom, ktorý preň predpisuje Občiansky súdny poriadok (§ 126 – § 131 OSP).

V relevantnej časti odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajský súd k dôvodom potvrdenia rozhodnutia okresného súdu o zabezpečení dôkazu uviedol:

«Predmetom konania vo veci samej je ochrana osobnosti spojená s náhradou nemajetkovej ujmy na tom skutkovom základe, že odporca ako držiteľ licencie na poskytovanie audiovizuálnej mediálnej služby uverejnila dňa 22. 09. 2010 na internetovej stránke prevádzkovej odporcom článok a dňa 23. 09. 2010 odvysielal reportáž, ktorými bolo zasiahnuté do ochrany osobnosti navrhovateľa. Po začatí konania podal navrhovateľ na Okresný súd Brezno návrh na zabezpečenie dôkazu podľa § 78 Občianskeho súdneho poriadku, aby súd na dátovom nosiči zabezpečil dôkaz: reportáž odvysielanú v televízii... v relácii... dňa 23. 09. 2010 s názvom „Futbalista podozrivý omylom?“ v celom jej znení vrátane troch zobrazení podobizní, ktoré boli zobrazené v tejto reportáži z dôvodu, že reportáž bola z archívu televízie... vymazaná a navrhovateľ tento dôkaz pre účely súdneho konania zabezpečiť nedokáže. Okresný súd návrhu na zabezpečenie dôkazu vyhovel odvolaním napadnutým uznesením, ktorým uložil odporcovi doručiť súdu dátový nosič s konkrétnou reportážou.

Odporca v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu tvrdí, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu, že správnu právnu normu nesprávne interpretoval. Zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „Zákon o vysielaní a retransmisii“) ukladá v §-e 45 vysielateľovi televíznej programovej služby a poskytovateľovi audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie uchovávať záznamy z vysielania len po dobu 45 dní odo dňa odvysielania programu a zákon č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (Autorský zákon) v §-e 69 ods. 2 písm. b/ ukladá vysielateľovi povinnosť, ak záznam z vysielania nemá výnimočnú dokumentačnú hodnotu, tento zničiť. Rozhodnutie súdu preto zaväzuje odporcu na plnenie, ktoré nie je možné vykonať a ktorého predmet by bol v rozpore so zákonom, preto odporca žiada, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu zrušil. ...

Zabezpečenie dôkazu podľa § 78 O. s. p. prichádza do úvahy vtedy, ak navrhovateľ tohto úkonu súdu preukáže dôvodnú obavu, že konkrétny dôkaz významný pre rozhodnutie vo veci nebude možné v neskoršom období vykonať vôbec alebo len s neprimeranými ťažkosťami. „Zabezpečenie dôkazu vykoná súd spôsobom predpísaným pre dôkaz, o ktorý ide“ znamená, že súd tento dôkaz vykonaná spôsobom ustanoveným v §-e 122 až 124 O. s. p. v závislosti od toho, akým dôkazným prostriedkom dôkaz vykonáva. Uznesenie okresného súdu, ktorým bolo uložené odporcovi, aby predložil súdu dôkazný prostriedok, rozhodnutiu podľa § 78 ods. 1, 3 O. s. p. nezodpovedá. Okrem §-u 78 sa okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia odvolal aj na § 102 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého, ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Spôsob vykonania dôkazu listinou upravuje § 129 ods. 1 O. s. p.. Predseda senátu alebo samosudca môže podľa § 129 ods. 2 O. s. p. uložiť tomu, kto má listinu potrebnú na dôkaz u seba, aby ju predložil. Aby mohol súd vykonať dôkaz „pozrieť si reportáž“ musí mať túto reportáž predloženú na určitom nosiči. Rozhodnutie okresného súdu, ktorým uložil odporcovi, aby dátový nosič s reportážou predložil, zodpovedá zmyslu a účelu §-u 102 a § 78 Občianskeho súdneho poriadku, pretože sa uložením povinnosti odporcovi predložiť tento dôkaz zabezpečí, aby súd tento dôkaz vykonať mohol. Vecnú súvislosť navrhovaného dôkazu s predmetom konania vo veci samej, okresný súd posúdil správne. Do osobnostných práv navrhovateľa mal odporca zasiahnuť práve reportážou, ktorej obsah podľa rozhodnutia súdu musí odporca preukázať predložením dátového nosiča.

Za nedôvodnú považuje odvolací súd námietku odporcu, že splneniu prvostupňovým súdom uloženej povinnosti mu bráni § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý mu ukladá uchovávať záznamy z vysielania len po dobu 45 dní od odvysielania programu. Text zákona „uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie Rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom“ si odvolací súd vykladá tak, že povinnosť uchovávať záznamy po dobu 45 dní sa vzťahuje na „súvislé záznamy vysielanie“ a nie na jednotlivé záznamy (jednotlivé reportáže).

Dôvod na zmenu uznesenia okresného súdu nevidel odvolací súd ani na základe upozornenia odporcu na § 69 ods. 2 písm. b/ Autorského zákona, podľa ktorého vysielateľ má povinnosť záznam z vysielania, ak nemá dokumentačnú hodnotu zničiť, pretože zatiaľ v spore nebolo ujasnené postavenie odporcu, či bol vysielateľom alebo aj výrobcom zvukovo -obrazového záznamu, keď vo výpise z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I založeného na č.l. 22 spisu má odporca okrem predmetu činnosti vysielanie televíznej programovej služby aj zhotovenie audio - video záznamov, tiež záznam a archiváciu dát na CD - ROM - nearchívnej povahy a zo spisu nevyplýva, kto bol autorom reportáže.»

Ústavný súd vychádzajúc z citovanej časti namietaného rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že toto uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, na základe ktorých krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu, pričom nezistil, že by výklad krajského súdu a jeho závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Z odôvodnenia namietaného rozhodnutia vyplývajú vecné dôvody, ktoré osvedčujú splnenie zákonných predpokladov na zabezpečenie dôkazu, pričom krajský súd neopomenul ani odvolacie námietky sťažovateľky, s ktorými sa aj náležite vysporiadal. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu boli zákonné limity ustanovené v § 102 ods. 1 v spojení s § 78 OSP pre zabezpečenie dôkazu rešpektované. Postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru preto považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené práva sťažovateľky nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Porušenie sťažovateľkou označených práv nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v medziach zákonných limitov upravujúcich postup v občianskom súdnom konaní.

Sťažovateľka uviedla, že namietané rozhodnutie v spojení s uznesením okresného súdu ju *zaväzuje na plnenie, ktoré nie je možné vykonať a ktorého predmet je v rozpore so zákonom*, pričom argumentovala ustanoveniami zákona o vysielaní a retransmisii a autorského zákona. Vo vzťahu k uvedenej námietke ústavný súd konštatuje, že povinnosti vyplývajúce pre sťažovateľku z iných právnych predpisov regulujúcich predmet jej podnikateľskej činnosti, nemajú vecnú ani právnu súvislosť s povinnosťou jej uloženou v namietanom rozhodnutí. Povinnosti sťažovateľky, ktoré jej vyplývajú zo zákona o vysielaní a retransmisii, sú povinnosťami vyplývajúcimi z noriem správneho práva, pričom vynucovať ich plnenie nie je v právomoci všeobecného súdu, ale v právomoci príslušného správneho orgánu, ktorým je Rada pre vysielanie a retransmisiu v správnom konaní. Povinnosť vyplývajúca z namietaného rozhodnutia bola sťažovateľke uložená v občianskom súdnom konaní v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku na základe osvedčenia skutočností, ktoré odôvodňujú reálny predpoklad, že sťažovateľka uvedeným dôkazom disponuje. Uvedená námietka sťažovateľky z pohľadu možností daných Občianskym súdnym poriadkom, ktorý v ustanovení § 78 a § 102 umožňuje súdu v občianskom súdnom konaní po splnení zákonných predpokladov zabezpečiť dôkaz, je preto irelevantná.

Ústavný súd zistil, že súdom požadovaná informácia sa nachádza na webovej stránke sťažovateľky, nešlo teda o informáciu, ktorá by už neexistovala.

Ústavný súd považoval za nedôvodnú aj námietku sťažovateľky, podľa ktorej jej krajský súd uložil ako žalovanej povinnosť zodpovedajúcu dôkaznému bremenu žalobcu. Zabezpečenie dôkazu má okrem zabezpečovacej funkcie aj funkciu preventívnu, ktorá sa prejavuje najmä v tom, že bráni vzniku situácie, keď by sa jeden z účastníkov konania bez vlastného zavinenia mohol dostať do stavu dôkaznej núdze z dôvodu absencie relevantného dôkazného prostriedku. Preto povinnosť uloženú sťažovateľke predložiť súdu na dátovom nosiči odvysielanú reportáž nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako prenesenie dôkazného bremena zo žalobcu na sťažovateľku.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím krajského súdu a označeným základným právom, pretože uznesením krajského súdu nebola preskúmaná zákonnosť žiadneho rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že namietaným rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu v sťažnosti označených práv, preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky ústavný súd už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2012